

ปฐมบท

สิบนิ้วน้อมประณต
สรรเสริญองค์เทวา
สามคราสาธุการ
สำแดงบารมี

จรดพื้นพสุธา
พระครุฑาผู้เรืองศรี
ท้าวสุบรรณทรงฤทธิ์
ท้าวผีนฟ้านภาลัย

‘ครุฑาทวาราช ราชาเวหา อิทธิฤทธา อิทธิเดชา นะมะอะอุ’

“คติความเชื่อเกี่ยวกับครุฑนั้นถูกกล่าวขานไว้หลากหลาย ทั้งตาม
คัมภีร์ของทางฮินดูและคติทางพุทธศาสนา...”

เสียงของผู้บรรยายประจำพิพิธภัณฑ์สะท้อนก้องไปทั่วอาณาบริเวณ
มองผ่านคณะนักศึกษากลุ่มใหญ่จึงจะเห็นเป็นชายร่างเล็กเจ้าของสีผมแซม
ขาวพร้อมรอยรอยหยักย่นตามใบหน้าแต่แวต่ายยังคงเจิดจ้าเสมือนหนุ่มวัย
กลางคน ยามกลีบปากสีหม่นเปล่งเรื่องเล่าขาน น้ำเสียงกังวานก็ยิ่งทรงพลัง
เสียงจ้อกแจ้กจอบแจจของวัยรุ่นหนุ่มสาวแผ่วเบาลงคล้ายถูกมนตร์สะกดจุด

จึงให้มุ่งหน้าสู่ดินแดนศักดิ์สิทธิ์ไปพร้อมกับผู้บรรยาย

“จุดศูนย์กลางของจักรวาลคือเขาพระสุเมรุ^{*} ซึ่งเป็นที่สถิตของเทพยดาตลอดจนถึงมีชีวิตตามเขตอำนาจทั้งปวง ครุฑ นาค กิณรี กิณรี และสัตว์กายสิทธิ์ในป่าหิมพานต์ เชื่อว่าทุกท่านคงเคยได้ยินชื่อนี้ผ่านหูกันมาบ้างแล้วใช่ไหมครับ”

นักศึกษบางส่วนพยักหน้าหงึกๆ ชายชราที่เว้นวรรคไปจึงคลี่ยิ้มแล้วกล่าวต่อ

“ป่าหิมพานต์ตั้งอยู่เชิงเขาพระสุเมรุ กินเนื้อที่ราวสามพันโยชน์ เมื่อเทียบกับมาตรวัดในสมัยปัจจุบันแล้ว หนึ่งโยชน์นั้นก็กะประมาณได้ราวๆ สิบลกิโลเมตรครับ”

คนฟังที่พอจะคำนวณได้ไ้ต่างคิดจำนวนเหล่านั้นอยู่ภายในใจ ก่อนจะมีเสียงฮือฮา ทว่ายังไม่ละความสนใจจากภาพเบื้องหน้า บริเวณโถงจัดแสดงถูกเนรมิตขึ้นให้คล้ายคลึงกับสถานที่ตามตำนาน เสียงนกร้องล่อประสานไปกับเสียงหยดน้ำชานกระเซ็นและไอเย็นจากเครื่องปรับอากาศเสริมให้บรรยากาศยิ่งสมจริงเป็นทบทวี

“เยื้องไปนอกเขตป่าหิมพานต์แต่ไม่เกินแนวเชิงเขาพระสุเมรุจึงค่อยเป็นป่าไม้งิ้วหรือวิมานนิมพลีของครุฑและพิภพบาดาลของพญานาค พูดถึงตรงนี้ ผมจึงมีวิดิทัศน์เล็กๆ น้อยๆ ที่อยากเชิญทุกคนรับชมด้วยกัน”

ไฟสีเหลืองนวลดับลงแทนที่ด้วยแสงสว่างวูบวาบ พร้อมแอนิเมชันจำลองจุดกำเนิดของครุฑและนาคฉายขึ้นบนจอภาพ เมื่อกลุ่มผู้ชมอย่าง

* ข้อสังเกตเพิ่มเติม ตามคติฮินดู จุดศูนย์กลางจักรวาลคือเขาไกรลาส บนยอดเขาเป็นที่ประทับของพระศิวะ มหาเทพผู้มีอำนาจสูงสุดในจักรวาล แต่คติทางพุทธศาสนาตามไตรภูมิฯ นั้น ศูนย์กลางจักรวาลคือเขาพระสุเมรุ บนยอดเป็นสถานที่ประทับของพระอินทร์ หรือสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ส่วนเขาไกรลาส (ไกรลาสกู่) เป็นส่วนหนึ่งของเขาพระสุเมรุ ตั้งอยู่บริเวณป่าหิมพานต์ บ้างก็ว่าล้อมอยู่รอบสระอโนดาต บนยอดเขาเป็นที่ประทับของพระอิศวร (ข้อมูลอ้างอิงจากเว็บไซต์ราชบัณฑิตยสภา)

เยื้องผ่านมานบตบั้งมาสูโถงถัดไปคนเคยฟังจึงละความสนใจ ส่วนคนที่สงสัยใคร่รู้ก็ตั้งตาคอยด้วยใจจดจ่อ

คณะนักศึกษายืนเรียงกันเป็นหน้ากระดาน มีหญิงสาวในชุดลำลองปะปนอยู่ปลายแถวเพราะเพียงตั้งใจมาเก็บข้อมูลสำหรับทำงาน ไม่คิดว่าจะตรงกับวันที่มีนักศึกษาและอาจารย์เข้าดูงานดูจกัน หล่อนจึงได้รับอานิสงส์จากการฟังคำบรรยายของผู้นำชมพิพิธภัณฑ์ไปโดยปริยาย

‘ดาร์ธ’ เป็นหญิงสาวร่างสันหัด ส่วนสูงของหล่อนจัดอยู่ในระดับมาตรฐานของหญิงไทยทั่วไป ใบหน้าอ่อนเยาว์ ผิวขาวผ่องตั้งหน้านม ดวงตาคู้งามล้อมกรอบด้วยแพขนตาหนา รับกับจมูกเขตรันและริมฝีปากอímเต็ม มองดูผิวเผินอาจไม่ได้โดดเด่นอะไร ทว่าสิ่งที่ทำให้หล่อนแตกต่างออกไปคงไม่พ้นเรือนผมยาวสยายแซมด้วยเส้นสายสีทองเป็นช่อระยิบระยับ กอปรกับกลิ่นหอมกำจายตามเนื้อตัวโดยไม่จำต้องประพรมเครื่องหอม

ถ้าอิงตามคำกล่าวของคณโบริธาณ อัศจรรย์ที่ติดตัวมาคงเปรียบดังรอยตราที่คั่นจากกาลก่อนฝากฝังเอาไว้ อาจเป็นกุศโลบายให้มั่นใจว่าเมื่อหวนกลับมาพบกันในภพชาติต่อไปจะสามารถจดจำกันได้ด้วยร่องรอยเช่นนั้น

ครุ่นคิดถึงตรงนี้จึงเผยยิ้มบางๆ... หล่อนเป็นคนกลางเก่ากลางใหม่ คำใดโบริธาณว่าไว้ก็สดับรับฟัง แต่มิได้ปักใจเชื่อจนหลงลืมหลักเหตุผลบนโลกของความเป็นจริง

ดาร์ธกระซิบกระเป่าถ้อยในน้อยที่สะพายติดตัว ลูบท่อนแขนกลมกลิ้งซึ่งโพล่พันร่มผ้าเมื่อลมเย็นจากเครื่องปรับอากาศพัดโชยบาดผิว เครื่องแต่งกายพลิ้วลื่นไปกับลายร่มไม้บนฉากหลัง หากไม่เพ่งพิจารณาให้ถ้วนถี่ คนที่เหลือก็คงไม่ทันสังเกตว่ามีหล่อนอยู่ร่วมบริเวณด้วย

หญิงสาวปลีกตัวออกมาจากห้องโถงซึ่งแสดงจิตรกรรมครุฑยุคนาคแล้วมุ่งหน้าไปสูโถงสุดท้าย แม้ในห้องจะมีรูปปั้นของพญาครุฑตั้งเรียงรายเป็นจำนวนมาก แต่สิ่งที่รั้งความสนใจได้ดีที่สุดคงไม่พ้นภาพเคลื่อนไหวบน

จอผืนยาวซึ่งเคยชาวโพลนกลืนไปกับผาผนัง ซึ่งจู่ๆ มันกลับฉายขึ้นเอง
ราวกับมีใครคอยควบคุมกลไกอยู่

ทว่าห้องนี้ไร้เงาของสิ่งมีชีวิต อีกทั้งเครื่องฉายภาพนั้นยังไม่ได้ถูกเปิด
สวิตช์เสียด้วยซ้ำ

ดาร์ธนี่งัน ภาพที่ปรากฏพร้อมน้ำเสียงทุ้มกังวานนำความอู่นซ่าน
ซึ่มลึกไปถึงดวงใจ เพียงแต่หล่อนมีอาจจดจำว่าใครเป็นผู้ที่เคยมอบมันให้
แก่กัน

กลีบปากสีหวานสั้นรัว น้ำตาหยดหนึ่งหล่นร่วงแนบแก้มใสก่อนปลิว
หายตามกระแสลม

พญาครุฑตนนั้นเลื่อนลับไปจากระยะสายตา

“ดาร์ธ...เจ้าดวงใจ อีกรึมิหนานเราคงได้พบกัน”

๑

กายสุวรรณ

สายลมหอบใหญ่พัดผ่านพฤษภาสูงชัน กิ่งก้านสาขาที่ไม่แข็งแรง
ปลิ้นลอยคว้างขึ้นก่อนปลิดปลิวลงสู่เนินไศล ผงสรรพสัตว์ต่างหลบเร้นเข้า
ใต้เงาไม้ ดวงสุริยันที่เคยส่องแสงเจิดฉายถูกบดบังด้วยวรกายของผู้ที่
ลอยตัวอยู่เหนือเวหา

ปีกสีแดงสดล้อมรอบด้วยรัศมีสีทองประกาย ความร้อนที่กำลังคายออก
จากวรกายชวนให้สิ่งมีชีวิตบนพื้นปฐชาติดิประหวั่น ดวงเนตรทรงอำนาจ
กวาดมองเบื้องล่าง กระพือปีกคู่งามเพื่อพยุงองค์ เมื่อล่องเลยมาถึงแนว
มหาสมุทร แรงลมมากลั่นเสียงจนแหวกคลื่นมหรณพแยกห่างเป็นริ้วยาว

ไม่รีรอให้สิ่งที่หมายตาดำดิ่งลงสู่มหานคร ปีกมหึมาสยายเร็วรี่ก่อน
โถมลงจนคลื่นน้ำแตกกระจายเป็นฟองขาว จิกกรงเล็บเข้ากลางลำตัว
คดเคี้ยวของงูใหญ่ เกี่ยวกระหวัดรัดรั้งขึ้นสู่แดนหนาไปด้วยกัน

นาคราช มีฤทธิ์เหนือชลาลัย

ห้วงเวหาสัชรี้ คือแดนแห่งครุฑา!

พลิก!

ร่างกะปลกกะเปลี่ยลยถลา ตามมาด้วยวรวงศ์สูงใหญ่ที่กำลังสืบ
พระบาทเข้าใกล้ ลำแสงสีทองล้อมรอบสรรพางค์ จากร่างของพญาอินทรี
กลับกลายเป็นนรุษวัยฉกรรจ์

“ท่านผู้มีเมตตา...”

อสรพิษร้ายจำแลงกายเป็นทิพยนารี หมายใช้ความงามสะคราญของ
อิสตรียั่วชวนให้พญาครุฑเกิดกำหนด เสียงหวานออดอ้อนออลอเอชะ บดเบียด
เรือนกายแนบชิดแผ่นอุระ แล้วถือนิวาสะกริตันวไปตามพระมั่งสาประหนึ่ง
ยั่วเย้า

“ขอจงปรานีข้านี้ด้วยเถิด...”

ผู้ถูกเร้ากำหนดกระตุกพระโอษฐ์รับขณะพินิจร่างอรชร สไปผืนน้อย
บางเบาเสียจนไม่อาจบดบังทรวงสล้าง แวพระเนตรจึงแผ่รอยลุ่มลึกก่อน
แปรเปลี่ยเป็นสีแดงฉานดุจเพลิงประลัยกัลป์

ร่างเย้ายวนของนางสวรรคค์กลับกลายเป็นนาคาดังเดิม!

“อีก...ผะ ฝ่าบาท!”

เสียงแหบห้าวอุทานสิ้นพร่า ดวงตาดายแหวหวาดหวั่น เร่งกระถด
เนื้อตัวถอยหลังเป็นพัลวันยามพระนาคาสูงใหญ่ทาบทับเหนือกายตน เพราะ
ผู้ที่จะสามารถถอนมนตร์เช่นนี้ได้มีเพียงเหล่าเทวชั้นสูงเท่านั้น

จะกล่าวถึงเทวผู้ทรงศักดิ์
วายุภักษ์ปักษีครองเวหา
งามอำไพกายสุวรรณจอมครุฑา
ราชันดดาในท้าวเธอองค์เวไนย

‘กายสุวรรณ’ พระราชันดดาของพญาครุฑเวไนย ผู้เป็นใหญ่ใน
วิมานฉิมพลี!

“ข้ามิได้มีเพลทั้งทิวาราตรี” พระสุรเสียงราบเรียบ ทรงเลิกพระขนง
คมเข้มขึ้นเมื่อเห็นกิริยาของคู่สนทนา

“ไว้ชีวิตข้าด้วย”

นาคหนุ่มกระพุ่มไหว้ แแรงบีบรัดในช่องท้องพาเลือดสีคล้ำไหลย้อน
ตามมุ่มปาก ทว่ายังมียอมจำนนโดยง่าย มือขาวซีดลดลงกุมแผ่นท้อง
หมายชุกซ่อนสิ่งที่ริอ่านลักพาติดตัวมา กายสุวรรณจึงสิ้นสายพระเคียรชณะ
ย่อองค์ลงเสมอสายตา

แม้ครุฑและนาคจะเป็นปฏิปักษ์กันเรื่อยมานับแต่บรรพกาล แต่มิใช่
ครุฑทุกตนที่จะจับนาคเป็นอาหาร และมีใช้นาคทุกตนที่จะตกเป็นอาหาร
ของครุฑดุจกัน

การแบ่งแยกชนชั้นระหว่างครุฑกับนาคย่อมเป็นไปตามสภาวะกำเนิด
ไล่เรียงจากอันหะ (เกิดจากไข่) ชลาพุชะ (เกิดในครรภ์) สังเสทชะ (เกิด
ด้วยเหงื่อไคล) ไปจนถึงโอปปาติกะ ซึ่งอย่างหลังนี้คือการถือกำเนิดด้วยการ
บำเพ็ญเพียรจนจิตแกร่งกล้าจึงพ่วงมาด้วยอำนาจบารมี ครองตนเป็นกึ่ง
เทวะกึ่งดิรัจฉาน ไม่จำเป็นต้องเสพภักษาหารก็สามารถดำรงชีพอยู่ได้ ต่างจาก
พวกที่เกิดแต่อันหะและชลาพุชะที่จำต้องเวียนว่ายไปตามสังสารวัฏตราบจน
สิ้นเคราะห์กรรม

กายสุวรรณชี้พระดัชนี^๒ไปยังกลางลำตัวของนาคาหนุ่ม มีก้อนกลม
นูนขึ้นราวกับจะปริแยกจากอุทร ทอดพระเนตรโลหิตไหลนองจากปากแผล
แล้วนึกหวั่นหทัย รู้ดีว่าถ้าประวิงเวลาต่อไปผู้ที่สิ้นชีวิตคงไม่พ้นบุรุษต่าง
เผ่าพันธุ์เสียเอง

“มณีรัตนามีไซ่ของของนาคา จงคืนมันแก่ข้าเสีย”

มณีรัตนาคือแก้วมรกตที่สถิตอยู่ ณ ก้นสระศักดิ์สิทธิ์บนยอดเขา
สุบรรณคีรี เพียงแค่นาคาตนนี้ลอบจำแลงกายแล้วรุกกล้าเข้าไปถึงดินแดน

^๒ นิ้วชี้

แห่งปักษีก็นับว่าอุกอาจเหลือคณา ทว่ายังกล้าที่จะลักเอาสิ่งของมงคลพ้น
จากอาณาเขตเสียอีก

มันมิรู้ตัวบ้างหรือไรว่ว่าตนเองกำลังฝ่าฝืนมณเฑียรสวรรค์
การล่องล้าเขตแดนซึ่งกันและกันเคยนำมาซึ่งเทวสุรสงคราม องค์
อินทรา^๓จึงทรงวางกฎเกณฑ์เพื่อให้ทุกชีวิตสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบ
สุข เว้นเสียแต่การดำรงชีพตามวิถีจักร ครุฑจึงยังสามารถจับนาคบางตน
สังเวยเป็นอาหารของตนได้

“คืนก็ตาย มิคืนก็ตาย ต่างกันฉันใด”

สังเสทชะนาคาตั้งท่าต่อสู้ กายสุวรรณจึงได้แต่พรุลงมหายพระทัย

“นั่นมิใช่หนทางอันชาญฉลาด”

ขยับพระโอษฐ์ร่ายมนตร์สองสามครา วรองค์ของเทวาปล้นคืนสู่ร่าง
ของพญาปักษี ปีกสีแดงเหี้ยมดขยายพร้อมไอละอองสีทองโอบล้อมพระ
วรกายสมพระนาม ท่วงท่าองอาจสง่างามไม่แพ้พระอัยกา^๔แห่งตน

มนุษย์โลกมักกล่าวว่าพระอัยกาหรือ ‘พญาครุฑเวไนย’ นั้นทรง
เปี่ยมล้นไปด้วยบุญญานุการ แรกกำเนิดมีวรกายขยายใหญ่จดฟ้า กะพริบ
พระเนตรแต่ละคราเสมือนฟ้าแลบแปลบปลาบ ขยับปีกคราวใด ชุนเขาจะ
ตกใจ พระพวยจะหายลับ รัศมีที่พวยพุ่งจากพระวรกายเสมือนไฟไหม้ทั่ว
จตุรทิศ มีฤทธิ์ผาดโผนพิสดาร พละกำลังมหาศาลจนไม่อาจมีผู้ใดต่อกรได้
แม้รบกับพระนารายณ์ก็ยิ่งเสมอกันจนไม่อาจหาผลแพ้ชนะ จึงตกลงปลงใจ
เป็นกัลยาณมิตรที่ดีต่อกัน นั่นจึงเป็นที่มาของการเป็นเทพพระพาหนะ ที่
ไม่ว่าองค์วิษณุเจ้าจะเสด็จที่ใด พญาเวไนยจะทรงเนรมิตกายเป็นเทวปักษี
นำพาพระองค์ขึ้นทรงบนพระประภูลงรงค์ หรือที่มนุษย์รู้จักในนาม ‘นารายณ์

^๓ เทวราชผู้เป็นใหญ่ในหมู่เทวดา ปกครองสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ (พระเทวธิปติ, พระอินทร์, ท้าวสักกะ, ท้าวสักกเทวราช, องค์อมรินทร์ ก็เรียก)

^๔ ปู่หรือตา

ทรงสุบรรณ'

กายสุวรรณผู้รงค์ดีพระราชันดาจึงสืบเชื้อสายจากครุฑาธิบดินทร์
ครืน!

ท้องฟ้าที่เคยผ่องใสกลับกลายเป็นปกคลุมด้วยเมฆหมอกหนา เสียง
อสันบาตสนั่นพสุธาเมื่อพญาครุฑขยับองค์
เบรี่ยง!

ทรงเอี้ยวหลบพิษร้ายของนาคราช เส้นสายสีดำทะมึนแปลงเป็นงูเล็ก
นับร้อยโผนพุ่งเข้าหาจึงโบกพระหัตถ์เป็นแสงทองสว่างไสว มิช้าเหล่าบริวาร
ของนาคาจึงพากันสิ้นใจ

“ข้ามิได้หมายมุ่งเอาชีวิตเจ้า...”

ฝั่งนาคหนุ่มผู้เป็นนายยังไม่ยอมล่าถอย พลันตัวดปลายหางรัดรอบ
พระวรกาย ก่อนถูกลำแสงเรืองรองตัดผ่านกลางลำตัวจนขาดสะบั้นเป็นสอง
ท่อนพร้อมมณีรัตนาที่ลอยล่องคืนสู่ฝ่าพระหัตถ์

กายสุวรรณทอดพระเนตรร่างที่โรยร่วงตามบริวารของตนไปก่อนจม
หายสู่ก้นบึงแห่งท้องนทีสีทันดร

อเวเรน จ สมมุนติ...ขอจงอย่าผูกใจจงเวรต่อกันเลย

สิ้นกระแสน้ำขึ้นปีกงามพลันแผ่สยาย พาพญาครุฑหายลับไปใน
หมู่เมฆา พื้นนภาที่เคยหม่นหมองจึงกลับกลายเป็นฟ้าสีทองผ่องอำไพ

๒

สุบรรณคีรี

“ถวายพระพรองค์ราชัน”

วรวงศ์สูงใหญ่สวมเครื่องทรงสมฐานะย่อองค์ลงเบื้องหน้าพระพักตร์ ผู้ที่ประทับบนราชอาสน์จึงผงกพระเศียรรับ กิริยาดูอ่อนคลายกว่าคนที่เพิ่งมาถึง

“สำราญเถิดโอรสข้า”

‘ชฎายุ’ แยมพระโขนงน้อยๆ ทอดพระเนตรสิ่งของที่โอรสยื่นถวาย ก่อนผินพระพักตร์ไปยังเสนาคู่พระทัย ชายผู้มีร่างเป็นเครื่องบักษาครีงมनुषย์ พลันคลานเข้าเข้าหาแล้วรับมณีรัตนาวางบนพานทอง

วิมานนิมพลีหรือป่าไม้จ้าวเป็นอาณาจักรของพญาเวไนไต่ย แต่ด้วยขอบเขตอันกว้างไกลสุดสายพระเนตร กอปรกับทรงเหนื่อยล้าจากการครองพระชนม์ชีพมายาวนาน จึงทรงมอบหมายอำนาจในการปกครองให้โอรสดูแลแทน ส่วนพระองค์นั้นมักปลีกวิเวกเพื่อทรงฌาน จึงพำนักอยู่บนยอดเขาพร้อมครุฑบริวารเพียงไม่กี่ตน

สุบรรณคีรีคือศูนย์กลางการปกครอง สถิติไว้ซึ่งเหมปราสาทหรือ

พระราชวังทองคำ ล้อมรอบด้วยกำแพงแก้วแก้วชั้นสร้างจากรัตนชาติมงคล
แก้วประการ ทอดตัวขนานไปกับสระน้ำศักดิ์สิทธิ์และอุทยานพฤกษา นอก
กำแพงมีไม้จิงจามส่งแผ่สาขาโอบคลุมทั่วอาณาบริเวณ

ยามนี้สุบรรณคีรีปกครองโดยชญา โอรสองค์สุดท้องของพญา
สุบรรณ ส่วน ‘สัมปาทิ’ โอรสองค์โตนั้นแยกออกไปพำนักอยู่ยังเขาเหมติรัน
ตรงข้ามกับกรุงลงกานครแห่งยักษะของท้าวทศกัณฐ์ แสดงตนว่ามีประสงค์
จะครอบครองราชบัลลังก์ครุฑานคร

“นาคาตนั้นเล่า”

ราชันแห่งสุบรรณคีรีตรัสถาม ทรงวางพระกำประซ็อนบนเขนย หลัง
จากมอบหมายให้โอรสออกติดตามของสำคัญกลับคืน

“สิ้นใจ...พะยะค่ะ”

“จริงอยู่ที่ป่าณาติบาตนั้นเป็นบาปกรรม แต่มันผู้นั้นล้วนก่อกรรม
มีต่างกัน อทินนาทาน การถือเอาสิ่งของที่มีใช้ของตนไปยืมต้องชดใช้ใน
สิ่งที่ตนได้ก่อ”

กายสุวรรณกระพุ่มพระหัตถ์รับถ้อยตรัส สีพระพักตร์สงบราบเรียบ
ตั้งมียินดียินร้าย ทว่าพระทัยนั้นมิได้อำมหิตเช่นกิริยา การเป็นผู้ปกครอง
คนจำต้องเคร่งครัดเด็ดขาด มองผิวเผินจึงอาจดูแข็งกร้าวดูดุนและไร้ซึ่ง
ความปรานี

ผู้เป็นบิดาทรงทราบดี แท้จริงโอรสองค์นี้มีเมตตาธรรม

“ขอบใจเจ้ามาก มณีรัตนานี้พอจักให้วิกรมนำไปไว้ยังสระนิริชราดัง
เดิม จงเร่งไปบรรณาลัยเถิด ได้ยินว่าอาจารย์วิฑูรย์ธรรมาจารย์ผู้นั้น”

องค์ครุฑาสีบพระบาทไปตามเส้นทาง พระจริยวัตรสง่างามและน่าเกรง
ขามดุจสีหราชดำเนิน

^๕ คอก

เทวดาหาได้เหาะเหินเดินอากาศเป็นอาจินไม่ เมื่ออยู่ยังพระนครต่าง จำแลงกายอยู่ในรูปลักษณะของบุรุษ ภายนอกไม่มีผิดแพกจากมนุษย์ชายทั่วไป สิ่งเดียวที่ทำให้เทวดาต่างจากมนุษย์คือการเนรมิตสิ่งใดก็ได้ตามใจปรารถนา แต่ต้องอยู่บนพื้นฐานของพลังจิตที่แกร่งกล้า การฝึกฝนจิตให้แหลมคมจึงเป็นสิ่งสำคัญ เทวดาทั้งหลายจึงยังต้องประพฤติตนอยู่ในศีลในธรรม ละเว้นจากกิเลสทั้งปวงอันจะทำให้ดวงจิตนั้นมัวหมอง เพราะเทวดาที่มีจิตใจเจือปนด้วยโมหะสามารถตกชั้นได้ เณรมนุษย์ทั้งหลายที่สั่งสมบุญกุศลจนพร้อมพรุ่งก็อาจละทิ้งสังขารปัจจุบันแล้วถือกำเนิดขึ้นในรูปลักษณะของเทวดาได้เช่นกัน

“เคารพพระอาจารย์”

องค์ครุฑากระพุ่มพระหัตถ์เสมือพระอุระ ชายชราที่นั่งอยู่บนแท่นศิลาจึงส่งเสียงตอบรับในลำคอทว่ายังไม่เปิดเปลือกตาขึ้นมอง แข็งทั้งสองไขว่กันอย่างมั่นคง เห็นปลายเท้าสองข้าง ลำแดงถึงความไม่สิ้นสะเทือน ไม่เคลื่อนไหว ท่วงท่าเฉกเช่นพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายามบำเพ็ญสมาธิพิชิตมารกายสุวรรณจึงทอดองค์ลงประทับด้วยท่วงท่าคล้ายคลึงกันบนแท่นที่ลดหลั่นระดับลงมา ปิดนัยน์เนตรสีอำพันลง ปรากฏพระโลมจักษุหนาล้อมรอบหลังพระเนตรนั้น

“จักเสด็จหิมนันต์”

“ขอรับ” ทรงขานรับ แว่วเสียงขยับตัวของผู้ประพฤติพรต ทอดพระเนตรด้วยทิพยญาณจึงเห็นร่างผ่ายผอมของชายชราเปลี่ยนท่าทางโดยละจากการขัดสมาธิแล้วห้อยขาข้างหนึ่งลงแตะพื้นบรรณาลัย

“ผู้ใดตามเสด็จ”

“รักตบักษ์แลสิลีนขอรับ ฟังว่าฤตูกาลนี้จักมีพรรณไม่วิเศษออกผล จึงใคร่ชมด้วยตาตนเอง”

ตรัสถึงองค์ครุฑคู่พระทัย แต่ชื่อแรกนั้นก็กลับฟังดูเป็นที่น่ากังวล วิทยุรย์จึงลอบมองเสี้ยวพระพักตร์สงบนิ่ง

แสงสุริยันยามสายตกกระทบพระมังสา พระฉวีนิวลดาจุลสีสังข์จึง
 ยิงเปล่งประกายเรืองรอง รัศมีสีทองล้อมรอบพระวรกายเสริมให้สง่างามเป็น
 ทบทวี กึ่งกลางพระนลาฏมีอัญมณีแวววาวราวกับดวงเนตรที่สาม

‘แก้วดารณ’ มณีมิ่งคลออีกชั้นที่พญาเวไนยทรงประทานให้พระราช
 นัดดาด้วยองค์เอง

กายสุวรรณทรงสมบุรณ์ด้วยลักษณะมหาบุรุษและอนุพยัญชนะตาม
 ลักษณะสูตรแห่งพระสมณโคดม สิ่งนี้สำแดงถึงกุตลกรรมอันดีที่เคยสั่งสม
 สืบไปภายหน้าพระองค์จะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิผู้ทรงธรรม มีพระราช
 อาณาจักรมั่นคง พรั่งพร้อมด้วยรัตนะทั้งเจ็ดประการอันมหาจักรพรรดิทั้ง
 ปวงพึงมี ทว่าสิ่งเหล่านี้ล้วนเปลี่ยนแปลงได้ด้วยกรกระทำ ผู้เล็งเห็นถึง
 อนาคตกาลจึงพร้อมคำเตือน

“แดนนั้นเป็นแดนต้องห้าม ฝ่าบาทมิพึงล่วงล้ำไปถึง”

วรงค์สูงใหญ่สงบนิ่งเสมือนทรงฌาน แต่ผู้เป็นอาจารย์ย่อมรู้พระทัย
 ศิษย์แห่งตน

ความสงสัยใคร่รู้นั้นไซ้รู้ ผู้ใดจักห้ามได้ฤ

แจกคำกล่าวของมนุษย์ ‘ยิ่งห้าม...ละม้ายยิ่งยุ’

“นางเชื้อสายมนุษย์จักนำความร้อนใจมาสู่ ขออย่าทรงดูเบา”

เสียงแหบกล่าวย้ำ ระลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครั้งที่ชฎายุเข้าช่วยเหลือนาง
 สีดากจากท้าวทศกัณฐ์ ซ้ำยังพลั้งเปลือพลุดปากอ้างถึงสิ่งซึ่งจะนำภัยมาสู่
 ตนจนเกือบเอาชีวิตมिरอด^๖ ส่วนพญาเวไนย เจ้าแห่งฉิมพลีนั้นก็เคยต้อง
 ร้อนพระทัยด้วยเรื่องของนางกาก็ ซายาของท้าวพรหมทัตผู้เป็นเกลอเก่า

“สตรี...มิเคยทำให้ข้าไหวหวั่น”

^๖ ความตอนหนึ่งในรามเกียรติ์เล่าว่าชฎายุ (สดา) เป็นสหายกับท้าวทศรถ (บิดาของพระราม) ได้เข้าต่อสู้กับทศกัณฐ์ เพื่อช่วยนางสีดาซึ่งถูกลักพาไป แต่ชฎายุพลั้งปากเยาะเย้ยไปว่าไม่มีทางที่ทศกัณฐ์จะสู้ชนะตนได้ เพราะสิ่งเดียวที่จะทำให้พ่ายแพ้ มีเพียงธำมรงค์ (แหวน) ที่นางสีดาสวมใส่ ทศกัณฐ์จึงถอดธำมรงค์วงนั้นไปใส่ชฎายุจนบาดเจ็บสาหัส

พระโอบุชชีน้ำครึ่งขยับรับคำ ทรงละจากการเข้ากรรมฐาน
วิหุรย์พรุลงมหายใจรู้ดีว่าตนเองไม่อาจก้าวล่วงถึงการเปลี่ยนแปลง

ชะตา

ชีวิตล้วนเป็นเช่นนี้ มีวามนุษย์หรือเทวล้วนมีอาจหลีกเลี่ยงผลกระทบ
กรรม...ผูกพันด้วยการกระทำ

ผู้ใดผูก...ผู้นั้นจำต้องแก้ไขด้วยตนเอง

“เช่นนั้นก็อย่าทรงสำราญจนหลงลืมเพลลา ก่อนสุริยาทิตย์ลาล่วงขอบ
ฟ้า เทวสภาก็เปิดวาระชุมนุม”

๓

บาริผล

สุริยันลอยลับผืนฟ้า จันทราเคลื่อนขึ้นแทนที่

กายสุวรรณหประทับยังแท่นบรรทม ชัดสมาธิห็นองค้อออกยังบัญญัติ
แม่ล่วงเข้ากลางดึกส่งดพระองค์ก็ยิ่งทรงกรรมฐาน

เปลวเทียนวูบไหวตามลมพัดจากช่องทางต่าง ปรากฏเป็นร่างสูงใหญ่
คล้ายพญาอินทรีทว่ามีเขี้ยวและตาแบบจระเข้ มีหางอย่างไก่ ปีกสีฟ้าใสแซม
ขาวรู้ระหนาบตามลำตัวขณะย่อกายลงถวายคำนับ

“มีเรื่องอันใด ไยจึงขึ้นมาด้วยตนเอง” พระสุรเสียงทุ้มกังวานตรัส
ถามทั้งที่ยังมีลมพระเนตร

“มีการชาวที่ต้องเร่งแจ้งฝ่าบาทก่อนเปิดชุมนุมเทวสภาพะยะค่ะ”

กายสุวรรณหขยับองค์พันวิสูตร ทอดพระเนตรร่างกำยำที่ชันเข้าข้าง
หนึ่งขึ้นตั้งฉากกับพื้นห้องพร้อมถือกระบองคู่กาย

นกทนต์มา...สัตว์กายสิทธิ์ผู้มีหน้าที่อารักขาเชิงเขาพระสุเมรุ

“ครานี้เอาใจใช้เพียงข่าวลือ แต่พวกอสูรกำลังรวบรวมไพร่พลหมาย
รุกรานวิมานแห่งองค์อมรินทร์”

ทรงกระตุกพระโอบุษฐ์รับ สี่พระพักตร์ไว้รอยหั่นเกรง
 จริงอยู่ที่ทวยเทพและอสุราเป็นคู่ปฏิบัติกันมานับแต่โบราณกาล
 ทว่าเทวสุรสงครามครั้งหลังได้สิ้นสุดลงนับแต่ท้าวสักกเทวราชมีชัยเหนืออสุร
 แต่พระองค์มิได้นิ่งดูตายจึงทรงจัดเตรียมกองทัพเทวดาไว้พร้อม
 สรรพ ไล่เรียงเป็นชั้นจากใต้บาดาลไปจนถึงประตูสุทนต์เทพ โดยมีท้าวจตุ-
 โลกบาลทั้งสี่เป็นปราการด่านสุดท้าย ด้วยทราบดีว่าวันหนึ่งเหล่าอสุราผู้
 กระหายอำนาจอาจหวนกลับมาบุกรุกรานสรวงสวรรค์

ธตรฐ^{๙๙} ครองทิศบูรพา

วิรุฬหก^{๙๙} อารักขาทิศทักษิณ

วิรูปักษ์^{๙๙} รักษาทิศประจิม

เวสสุวัณ^{๑๐๐} ประจำทิศอุดร

จตุรทิศมหาราชาคือประมุขแห่งสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิก ทำหน้าที่เฝ้า
 รักษาเขาพระสุเมรุทั้งสี่ทิศ

ป่าหิมพานต์ เมืองบาดาล และป่าไม้จ้าวซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก
 ฉะนั้นใต้ของเขาสุเมรุจึงอยู่ภายใต้การปกครองดูแลของจอมเทพทั้งสี่อีก
 ที่

“กระหม่อมจักจัดเวรยามอารักขาให้แน่นหนา แลให้สกุณาน้อยใหญ่
 ในละแวกใกล้เคียงคอยช่วยสอดส่องอีกแรง”

เมื่อทัพอสุรกายเคลื่อนพันบาดาลแห่งนครราชซึ่งเป็นหน้าด่านแรกที่
 เชี่ยวชาญทางชลมารคจึงค่อยล่วงมาสู่ดินแดนแห่งปักษาหน้าด่านที่สอง แต่
 พระองค์จะไม่รั้งรอให้มั่นประชิดถึงกำแพงนครจึงคิดแต่งตั้งพลโยธี

“เราก็นำเรื่องนี้เข้าหารือในเทวสภาหลังกลับขึ้นจากหิมวันต์ ขอพบใจ

^{๙๙} ท้าวธตรฐ เทพประจำทิศตะวันออก เป็นใหญ่ในหมู่คนธรรพ์

^{๙๙} ท้าววิรุฬหก เทพประจำทิศใต้ เป็นใหญ่ในหมู่กุ่มภัณฑ์และครุฑ

^{๙๙} ท้าววิรูปักษ์ เทพประจำทิศตะวันตก เป็นใหญ่ในหมู่นครราช

^{๑๐๐} ท้าวกุเวรหรือเวสสุวัณ (เวสสุวรรณ) เทพประจำทิศเหนือ เป็นเจ้าแห่งยักษ์และอสุร

เจ้ามาก ศกุนธร”

ปาหิมพานต์หรือหิมวันต์เป็นที่ลึงสถิตของเทวดาชั้นกลาง สัตว์
กายสิทธิ์หลากหลายชนิดรวมถึงเหล่านักสิทธิ์และวิทยากรที่บำเพ็ญตบะจน
มีวิชาแก่กล้าถึงขั้นสามารถเหาะเหินเดินอากาศได้ ผืนป่าใหญ่ครองพื้นที่เชิง
เขาพระสุเมรุจึงเปรียบเส้นทางมุ่งหน้าสู่สรวงสวรรค์ ลึงมีชีวิตในป่าล้วน
อัศจรรย์ มีรูปพรรณแปลกเกินกว่าจะจินตนาการ

พฤษชาติกลางหิมพานต์แผ่ร่มเงาดำชดา มีบุษบางามสะพรั่งสลับ
ไม้ยืนต้นแซมประกายสีทองระยิบระยับกอบกับมหาสระทั้งเจ็ดที่เป็นตั้ง
สายน้ำแห่งชีวิต ความวิจิตรพิสดารของหิมพานต์จึงมักถูกนำไปเล่าขานเป็น
ตำนานอยู่แพร่หลาย มีทั้งที่ตรงตามความเป็นจริงและเสริมแต่งอย่าง
สนุกสนานจนหลายคราที่มีผู้คิดติดตามค้นหาเพราะหมายใจจะเห็นผืนป่านี้
ด้วยสองตาของตน ทว่าความสวยงามที่ได้ยลล้วนเกิดแต่การปรุงแต่งของ
จิต หากรู้มีเท่าทันและปล่อยจิตหลงละเลิงไปในรูปรสกลิ่นเสียงที่ได้สัมผัส
ย่อมนำมาซึ่งความลุ่มหลงมัวเมา ร้ายแรงเข้าจึงปรารถนาครอบครอง ส่งให้
น้อยคนนักที่หลงผ่านทางมาแล้วจะเหลือรอดกลับออกไป

แต่มีใช้เพราะภัยอันตรายที่เร้นกายใต้ความงามของผืนป่า ทว่าพ่ายแพ้
ต่อกิเลสหนาที่ครอบคลุมเหนือจิตใจของตน

“มิได้ลงมาสูดอากาศเสียเนิ่นนาน หิมวันต์ยังชวนเบิกบานมิต่างจาก
คราก่อน”

เสียงนี้เกิดแต่ ‘รักตบักซ์’ คุรุทหนุ่มรูปงามที่อาจารย์วิฑูรย์มักแสดง
ความห่วงกังวลเป็นพิเศษ สืบเนื่องจากนิสัยรักสนุกและกล้าได้กล้าเสียจน
หวัดจักโดนลงทัณฑ์จากองค์อินทราอยู่หลายครา

“นับแต่คราที่เข้าไปหักอกแม่สาวกินรีจนมีคำสาปติดตัวมาถึงเพลานี้
นะหรือ”

คำสัพยอกนั้นทำคนฟังถึงตาพร้อมยกนิ้วชี้หน้าสหาย ถ้อยคำข้าง

ท้ายกระซิบกระซาบเสียงเบา

“ใช่เพลาพุดถึงนางรี”

‘ลิลิน’ สันติริระพลางถอนใจ เรียวปากสีแดงจัดตัดกับใบหน้าขาว
ผ่องแยกออกจนเห็นซี่งูเล็กๆ

แม้ครุฑบริวารทั้งสองจะมีได้ถือกำเนิดในชั้นโอบปาติกะ แต่ก็มีพลัง
กำลังมหาศาลจนยากแก่การจะต่อกร ทั้งยังเชี่ยวชาญวิชาหลากหลายแขนง
จึงเป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยให้คอยติดตามรับใช้กายสุวรรณเรื่อยมา

“ไหนจึงพุดไม่ได้”

รักตปักษ์นิ้วหน้าเมื่อสหายตีรวนใส่ปล้นหวนคิดถึงแม่นางกินรีน้อย
ที่ตนเคยเกี่ยวพาราสี ก่อนจะตัดไม้ตรีนางเมื่อครั้งหวนคืนนิมพลี นางจึงเร่ง
รุดไปฟ้องพระอัคร ด้วยเป็นที่รู้กันดีว่าผู้เป็นใหญ่ในไกรลาสภูมุนั้นทรงมี
เมตตา บริวารขอพรอันใดพระองค์ก็จะทรงประทานให้อยู่เสมอ

รักตปักษ์ผู้มีวาทศิลป์คมคายและใบหน้างดงามจนต้องใจเหล่าสตรี
จึงถูกมนตร์นางกินรีสาปให้กลายเป็นหญิงในทุกคืนวันเพ็ญ!

“สิ้นแล้วเชิงชายแห่งข้า”

ครุฑหนุ่มโอดครวญ ทำท่าละม้ายจะโรยร่วงไปกับพสุธา กิริยาเหล่านี้
นั้นไม่อาจรอดพ้นพระเนตรพระกรรณของผู้ที่ดำเนินอยู่เบื้องหน้า กาย-
สุวรรณส่ายพระเศียร อ่อนพระทัยกับครุฑบริวารของตน

“อีกไกลรีไม่” ตรัสถาม รักตปักษ์ผู้รับอาสาทางทว่าไม่ยอมทำ
หน้าที่จึงสะดุ้งรับ

“จวนแล้วพะยะคะ พันธารน้ำเบื้องหน้านั้นแลปานาริผล”

ท้ายเสียงฟังดูแซมขึ้นจนคนฟังทั้งสองพากันสันติริระอีกครา

กายสุวรรณเป็นฝ่ายดำเนินนำ ขณะนั้นปล้นครุ่นคิดถึงคำสอนของ
อาจารย์ขึ้นมา

อันพรณพฤกษ์ผลย้อยห้อยระย้า

บุราณว่ากำเนิดแต่มนตร์เสกสรร
 อุบัติขึ้นกลางพนาทิมวันต์
 สัตตวารนารีนั่นจึงสิ้นบุญ

มักกะลีหรือนารีผล ผลไม้วิเศษซึ่งเกิดแต่มนตร์นิรมิตขององค์อินทราเมื่อครั้งที่พระเวสสันดรและนางมัทรีออกบำเพ็ญเพียรกลางป่า ทรงเกรงว่าบรรดานักสิทธิ์และวิทยารททั้งหลายที่ยังไม่อาจละกามตัณหาจะมาพบเข้าแล้วบังอาจล่วงศีลพระนางมัทรี จึงทรงเนรมิตต้นมักกะลีไว้รอบทิศ เพื่อดึงดูดความสนใจคนเหล่านั้น

นารีผลมีรูปร่างคล้ายคนนั่งหลับตาคุ้ยเข้ ส่งกลิ่นหอมยั่วเย้าผู้ที่หลงอยู่ในวังวนแห่งกามคุณ^{๑๑} ครั้นโศกจนเต็มทีจึงจะหลุดร่วงจากต้นเหยียดขาตรงเสมียนตรุณีวัยแย้มบาน ความงามสะพรั่งของรุกขเทพธิดานี้จึงเป็นที่เลื่องลือไปทั่วแดนสวรรค์ ผู้มีวิชาที่อยากทดสอบจิตใจอันแกร่งกล้าก็มักพาลูกศิษย์ของตนมานั่งชม หากตบะแตกจนมิอาจห้ามใจจួយเอาผลไม้ต้องห้ามไปเสพสมก็จำต้องฝึกจิตของตนใหม่

ได้ยินว่าบางคราพวกที่มากลั่นด้วยกามตัณหาก็มัวเมาจนถึงขั้นพาตนเองมานั่งเฝ้าใต้โคนต้นเลยทีเดียว

ทว่า...สิ่งยั่วยวนใจล้วนไม่จริง

นารีผลที่น่าปรารถนาจะมีชีวิตอยู่ได้เพียงเจ็ดทิวาราตรีก่อนเหี่ยวแห้งไป ไม่ว่าสิ่งสมบุญให้รูปกายภายนอกสวยงามเพียงใด เมื่อถึงคราวสิ้นบุญจะไร้ซึ่งความงามพิลาส บุรุษผู้เสพสังวาสจนสิ้นกำหนดจะนำผลเน่าเปื่อยกลับมาทิ้งไว้ที่ใต้ต้นดังเดิม

บุรุษใดสละซึ่งกามตัณหาได้จึงมีอันหลุดพ้น

^{๑๑} กามคุณ ๕ เป็นอารมณ์ ชวนให้ใจชื่นชมยินดี ประกอบไปด้วย รูป รส กลิ่น เสียง และ โผฏฐัพพะ (สิ่งที่ต้องกาย เช่น เย็น ร้อน อ่อน แข็ง เป็นต้น)

สละมิได้ก็จำต้องเวียนว่ายอยู่ในวังวน...มีฐูปบลิ้น

กายสุวรรณหุดตัวยังยังปานาริผลที่เวดล้อมไปด้วยบุรุษต่างวัยสมคำ
อาจารย์ เสียงขับขานดนตรีลอยล่องมาตามสายลม เคล้ากลิ่นหอมประหลาด
ปะปนตะปลายนาสิก

กลิ่น...อันรับรู้ได้ด้วยขนประสาทจึงนับเป็นหนึ่งในนภามคุณทั้ง ๕

ก่อนดำเนินมาถึงนั้นทรงมีดำริว่าเรื่องเล่าขานอาจเกินความจริงไปเสีย
หน่อย ทว่าเพียงได้ทอดพระเนตรภาพเบื้องหน้าจึงได้รู้ว่าถ้อยคำของราชครู
กลับเทียบมิได้แม้แต่เสี้ยวหนึ่งของสถานที่จริง

ผู้มีฤทธิ์ทั้งหลายรายล้อมรอบพรรณพฤกษ์พิสดาร พวกที่เหาะเหิน
ได้ก็อาศัยความเป็นต่อนั้นจួយเอาผลนาริสุกปลั่งกลับที่พำนักของตนไป
ส่วนพวกที่ไม่อาจอดใจก็ทำการเสพสมอยู่เยื้องโคนต้นไม้ พลิกเพลงท่วงทำ
อัศจรรย์เสียจนองค์ครุฑต้องเบือนพระพักตร์หนี

นัยนั้นนครสีอำพันซ่อนมองยังปลายยอด ลำต้นนี้เหลือนาริผลสุดท้าย
ที่ยังขดตัวห้อยติดกับยอดไม้ เบื้องล่างเต็มไปด้วยชายหนุ่มมากมายที่หมาย
จะยื้อแย่งนารินั้นไปเซยชม

รุกขเทพธิดาบางนั่งดงามผิดแผกเพื่อนพ้อง ผิวขาวผ่องไร้รอยราศี
ทั้งที่โดยทั่วไปผลนาริมักมีสีดั่งมะปรางสุก เส้นผมดำขลับแซมเส้นสายสีทอง
เกล้าขึ้นเป็นมวยไว้กลางขวัญเกี่ยวกระหวัดพันรอบสาขาที่แยกจากลำต้นสูง
ใหญ่ มือเรียบบางวางประสานแนบกลางทรวง ขดตัวบดบังเรือนร่างไร้
อาภรณ์

กายสุวรรณหันพระเศียรแล้วเบนพักตรา ตรีกวาที่แห่งนี้หาได้มีสิ่งใด
น่าสนใจแหกคำอวดอ้างขององครักษ์ไม่

“ไปเถิด” ทรงมีรับสั่ง เพราะเพียงผ่านทางมาจึงคิดแวะชม แต่
เจตนาธรมณ์แท้จริงของการเสด็จเยือนหิมวันต์คราวนี้คือการพบปะชนพลได้
ปกครองเสียมากกว่า

“ได้โปรดช่วยข้าด้วย...”

มนตรีบัณฑิต

หากย้อนความถึงเมื่อครั้งเทวสุรสงครามอุบัติ องค์อมรินทร์ทรง
เปลื้องพละแก้วเหล่าอสุรกาย จึงวิงวอนต่อพระนารายณ์ให้กวณเกษียรสมุทร
เพื่อนำน้ำอมฤตกลับมาดื่มกินให้ฟื้นคืนกำลัง

ล่วงเลยมาเนิ่นนานจนถึงกาลปัจจุบัน น้ำอมฤตก็ยังคงเป็นที่ต้องการ
แก้วเหล่าเทพเทวาไปจนถึงอสุรทั้งปวง เพราะเชื่อกันว่าเพียงหนึ่งหยดที่ได้
ดื่มกินจะส่งผลให้ผู้ลุ่มหลงเป็นอมตะ มีพลังกำลังแกร่งกล้าเสียจนไม่มีสิ่งใด
ทำอันตรายได้ หากครองตนเป็นอมตะอยู่ไซ้ไร ก็จะมีพลังอึกโข

หมื่อน้ำอมฤตถูกเปลี่ยนมือจากพระจันทร์มาอยู่ในการคุ้มครองของ
องค์อมรินทร์ผู้เป็นเจ้าแห่งเทวดา หลังจากพญาครุฑช่วงชิงหมื่อน้ำนั้นไป
โดยใช้อุบายซ่อนพระจันทร์ไว้ใต้ปีกตน ทว่าของล้ำค่าเช่นนี้ไม่ว่าอยู่ใน
อารักขาของเทพองค์ใดต่างมิได้ทำให้อสุราคิดปล่อยวาง

อาจเป็นความหลังฝังใจที่ถูกวางอุบายให้ช่วยออกแรงกวณเกษียร-
สมุทรและต้องพิชร้ายของพญาวาสูกรีแทนหมู่เทวดา แลกกับการปัน
น้ำอมฤตให้ครึ่งหนึ่ง แต่อสุรกายทั้งหลายกลับหลงมัวเมาไปกับนางอัปสรที่

อุบัติขึ้นก่อนน้ำอมฤตจึงทำให้พลาดท่าเสียที ไม่ทันเหล่าเทวดาที่ต่อแถวดื่ม กินจนหมดสิ้นเสียก่อน ครั้นทราบว่ายังคงมีน้ำศักดิ์สิทธิ์เหลืออยู่ อสูรร้าย จึงมักออกอุบายแกลมบังคับขู่เข็ญให้เทวดาที่หลงกลลัทธิโสมจากองค์อมรินทร์ มาให้ตน

แต่มีหรือที่การกระทำเหล่านั้นจะรอดพ้นสายพระเนตรของท้าว สหัสสนัยน์ไปได้ ยิ่งกับบริวารผู้ได้รับความไว้วางใจ แม้เวทนาเพียงใดก็ย่อม มีโอกาสเว้นโทษทัณฑ์

โทษของการลักขโมยนั้นหนักหนา แต่ด้วยผลบุญที่เจ้าเฝ้าสั่งสม เจ้า จักได้ลงไปครองคู่กับนางมนุษย์สมใจ'

แม้กายทิพย์ของเทวดาที่ใกล้ตกชั้นจะไร้ซึ่งรัศมี แต่ไปหน้ากลับเจือ รอยยินดี พลันกระพุ่มไหว้ ก่อนเรียวกาที่เคยแยมกว้างจะยกค้ำอยู่เช่น นั้น

'ทวาริตาในครรภ์ของคนรักเจ้าจักเป็นสมบัติแห่งข้า จงไปเถิด อมร- เทพ เมื่อถึงเพลอันเหมาะสม ชะตาจงจกตลให้พวกเจ้าทั้งสามได้กลับมา พบกันอีกครา'

พระสุรเสียงกังวานตรัสถึงทารกในอุทรซึ่งยังมีได้ถือกำเนิด เพราะ มารดามีอันต้องสิ้นลมด้วยฝีมือของอสูรร้ายที่สังหารนางเพื่อความสะแก่ใจ หลังจากมิได้ครอบครองน้ำอมฤตสมดังปรารถนา

'ข้าก่อนพะยะค่ะ! ข้าพระ...'

ลำแสงสีเขียวแซมทองอร่ามปรากฏบนหัตถาก่อนที่เรือนกายของ เทวดาหนุ่มจะสลายไปในบัดดล ส่วนวิญญูณของทารกน้อยที่ยังเวียนวน ถูกนิรมิตขึ้นสถิตยังต้นนารีผลในเวลาถัดมา

นารีผลหรือต้นไม้ป่าเรือกาม

ร่างคู่คู้โอบกอดตนเองแนบแน่น แม้เปลือกตาทั้งสองจะยังปิดสนิท แต่หูทั้งสองกลับสดับเสียงรอบข้างได้อย่างชัดเจน

ความรื้อนวบวาบที่แล่นรื้อวไปตามเรือนกายเปรียบดังสัญญาว่าเวลา
 สุกปลั่งของตณันนั้นใกล้ล่วงเลยมาถึงจึงยิ่งขดตัวเข้าหากัน แสร้งตบตามิให้
 ผู้มีฤทธิ์เหาะเหินเดินอากาศฉวยเอาร่างตนไปก่อนเวลาอันควร

นางนารีผลหลังรินน้ำตาด้วยความหวาดผวา ผู้ที่จะช่วยปลดปล่อย
 นางจากความน่าอดสูคงไม่พ้นเทพผู้มีเมตตา

แต่ผู้ทรงศีลแก่กล้าตนใด จะคิดเนียตกรายเข้าใกล้ป่าไม้ต้องห้าม
 ชั่วขณะที่รัศมีสีทองประกายตกกระทบเปลือกตาปิดสนิท ลำแสงนั้น
 เจิดจ้าเสียจนแม้หลับตาอยู่ยังรับรู้ได้

แสงของผู้มีบุญญาบารมี!

ไวเท่าทันความคิด นางนารีผลจึงลองเปล่งกระแสจิตออกไป

‘ได้โปรดช่วยข้าด้วย...’

หากคำวิงวอนสำแดงออกได้ด้วยเสียงพูด น้ำเสียงนั้นคงแหบแห้ง
 เจียนจะขาดใจ แต่สิ่งที่ได้รับกลับมามีเพียงความเงิบงัน

เปลือกตาอ่อนนุ่มคลี่ขึ้นเชื่องช้า สัญญาอันแสนน่าหวาดผวาก็เริ่ม
 ตันนับแต่ขณะนั้น

‘ไม่...’

น้ำวาไสไหลหลังพริ้งพรุ ชั่วที่ติดอยู่กลางขวัญเริ่มขยับห่างกึ่งก้าน
 ของพฤกษาทว่ามีทันที่นารีพิสุทธ์จะหลุดร่วงลงสู่เงื้อมมือของชายฉกรรจ์
 กลับมีลมหอบใหญ่เจือไอร้อนซ้อนกายลอยสูง กระแสนั้นทรงพลัง ครั้นก่อ
 ตัวเป็นเกลียวพันรอบสรรพางค์ ปลายหางจึงกวาดเอาสรรพสิ่งบนพสุธาปลิว
 ไสว แม้เหล่าผู้มีวิชาจะเพียรพยายามไขว่คว้าสิ่งยึดเหนี่ยวไว้ แต่สุดท้าย
 กลับลอยลิวไปด้วยมิอาจฝืนต้านทาน

“ท่าน...”

ท่ามกลางเสียงครึกโครม สัมผัสที่ห่มคลุมเรือนร่างไร้อาภรณ์กลับนุ่ม
 ละมุนดุจขนของปักษา ภาพสุดท้ายที่นางนารีผลเห็นในคลองตาจึงเป็นรัศมี
 สีทองสว่างดั่งดวงสุริยัน

สติสัมปชัญญะของนางดับลงในตอนที่พายุหมุนวนนั้นแปรเปลี่ยน
เป็นสายลมเบาสบาย

กายสุวรรณหอดพระเนตรว่างอ่อนแรงในอ้อมอุระ ตามมาด้วย
องครักษ์ทั้งสองที่ไม่กล้าปริปากเจรจาได้ให้ระคายพระทัย โดยเฉพาะ
รักตบัษที่มักสำราญอยู่เป็นนิത്യกลับมีท่าที่หวาดหวั่นผิดวิสัย

“เอาอย่างไรดี” ครุฑหนุ่มขยับปากเชิงซ้ำไว้ลุ่มเสียง

ลีลฉิ่งหลุมมองพระประจักษ์ของผู้ที่เหาะเหินนำไปพลางสิ้นศึระ
แต่ยังมียอมผ่อนความเร็วลง เร่งติดตามวรวงค์ของนายเหนือเกล้ามาจนถึง
กาฬคีรี

กายสุวรรณหอดดำเนินเข้าไปในถ้ำ วงพระกรรมีว่างไว้สติที่ทรงเนรมิตภูษา
ห่อหุ้มเรือนกายให้

“ถวายพระพรฝ่าบาท”

เจ้าของเคหาสน์เร่งรุดออกมาจากที่พำนักเมื่อเห็นแสงสีทองสว่างอัน
เป็นสัญญาณแห่งองค์ครุฑา พลันย่อกายถวายคำนับ ก่อนจะชะงักงันครั้นเห็น
ร่างแน่น้อยในอ้อมพระพาหา

“เชิญเสด็จทางนี้เถิด”

แม้มีคลายงุนงง แต่ก็มิได้ไต่ถามให้ผิดมรรยาท มือหนาผายไปยังที่
โรโหลฐาน กายสุวรรณหจึงสืบพระบาทตามไป

“ขออภัยที่เร่งมาโดยมิได้แจ้งเจ้าก่อน”

พระสุรเสียงกังวานตรัสพลางรับจอกน้ำที่ผู้ใต้ปกครองยื่นถวาย เบื้อง
หน้ามีทหารมากฝีมือหนึ่งเรียงรายสวดปลายถ้ำ กองกำลังสำคัญที่จะช่วย
ป้องกันมิให้สูรร้ายเหี้ยมดกรายขึ้นสู่แดนสวรรค์

“มิได้พระองค์ หากเป็นกิจของสุบรรณคีรีไซ้ มิว่าเพลาใด กระหม่อม
ยินดีรับใช้ใต้เบื้องพระยุคลบาทเสมอ”

‘รณชัย’ กล่าวหนักแน่น

อสุรปักษามีลำตัวเป็นนกและหัวเป็นยักษ์ ครั้นต้องเลือกข้างในทวารสงครามจึงเป็นการยากลำบากแก่การตัดสินใจ หากเลือกข้างอสุรก็จำเป็นต้องหันคัสตราวุธทำลายพวกพ้องสกุณา ทว่าเมื่อเลือกฝ่ายสกุณาก็จำเป็นต้องสังหารอสุรให้สิ้นไป

ครั้น ‘อสุรเทวราช’ ขึ้นเป็นใหญ่ในแดนอสุรกาย มันจึงขับไล่ใส่ส่งให้รณชัย ผู้ซึ่งเคยเป็นแม่ทัพเอกของเจ้านครคนเก่าพร้อมด้วยทหารในบังคับระเห็จออกจากพิภพอสุรา หากมิได้ความเมตตาของพญาเวไนยที่ทรงช่วยเจรจากับองค์อินทราให้ ปานฉะนี้แม่ทัพพลัดถิ่นก็มิรู้ว่าตนเองจะมีชะตากรรมอย่างไร

“มันผู้นั้นช่างเบาปัญญาที่ละทิ้งขุนพลยอดฝีมือเช่นเจ้า แลเงิขลาที่ยังที่คิดรุกรานนครไตรตรึงษ์”

กายสุวรรณรับสั่งละม้ายหม้ายหยัน พระโอรสผู้สิ้นน้ำครั่งเหยียดยิ้มเหยี้ยมเกรียม

“อำนาจเป็นสิ่งลวงตา แม่เบื่องหน้าเป็นไอยราก็พาหลงคิดไปว่านั่นคือมุสิก”

“มันจึงมิวายจักมอดม้วยด้วยสายตาของตน” ทรงต่อถ้อยจำนรรจ์รณชัยจึงคลี่ยิ้มรับพรางผงกัศรชะน้อยๆ

“แดนนี้ทวีบาทเยี่ยงเรลวันชานาญ วางกลด้วยพวกจตุบาทในหิมวันต์แล้ว มิแคล้วว่าทัพอสุรจักปราชัยโดยมิระคายไปถึงจตุรทิศมหาราช”

“ข้าคิดมิผิดที่มาพบเจ้าในวันนี้”

วรวงศ์สูงใหญ่โน้มลงจากแท่นศิลา ทอดพระเนตรภาพวาดเส้นทางและกระบวนทัพที่รณชัยประมาณการไว้ ทหารอิกกันเนิ่นนานจนแสงสุริยเคลื่อนขึ้นกึ่งกลางแผ่นฟ้า ลีลิตหนึ่งเยื้องไปจึงกล่าวเตือนถึงกำหนดเข้าทวารสภาให้เตรียมเสด็จพระราชดำเนินกลับ

“จวนได้เพลแล้ว เสด็จกลับเถิดพะยะค่ะ”

เสียงนุ่มกล่าวเนิบช้าว่าหนักแน่นมั่นคง เหลือบมองพรรณพฤษ์

พิสดารซึ่งนายเหนือเกล้านำติดองค์มาด้วยความพิพากพิพ่วนใจ ดูที่ว่าสหาย
เองก็คงรู้สึกเช่นเดียวกัน รักตบั๊กษ์ระรัวปลายศอกเข้าที่กลางลำตัว
คะยั้นคะยอให้ไต่ถามถึงนาฬิกาที่ขดตัวอยู่ในกุญแจ

‘ใครรู้หนักก็ถามเองซี!’

ลีลีนลอบถลึงตาใส่ ส่งกระแสจิตให้เกลอที่กลับกลายเป็นคนฉลาด
เขลาขึ้นมาเสียกระนั้น

“วันนี้ข้าคงต้องขอตัวก่อน”

ครุฑบริวารทั้งสองพร้อมใจเสด็จตามพระสุรเสียงจึงเร่งขยับกายนั่ง
ตัวตรง หันหน้าเข้าหาพระองค์สูงใหญ่

“หาหรือด้วยสิ่งไหนที่ได้ความเช่นไร กระหม่อมจักเร่งนำความขึ้น
กราบทูล ขอทรงอย่าปรีวิตก”

รณชัยกล่าวถึงไกรสรราชสีห์ผู้เป็นใหญ่ในหมู่สัตว์สี่เท้าแห่งป่า
หิมพานต์ กำลังสำคัญอีกประการที่จะช่วยต้านทัพของอสูรได้ กายสุวรรณ
จึงผงกพระเศียรรับ เห็นสายตาของเหล่าสมุนมองเลยไปเบื้องหลัง พลันตรึก
ได้ว่ายังมีใครอีกคนที่ทรงหลงลืมไปชั่วขณะ

“ขอใบใจเจ้ามากที่เป็นธุระให้ แลข้าจักคอยฟังข่าว”

วรวงศ์สูงใหญ่ดำเนินจากไปร้องไวยานพระพายหอบผ่าน เลียงมิ
เจรจาทันทีในอ้อมพระพาหา แต่กลับทิ้งให้ครุฑบริวารรับหน้ากับ
คำถามพาชื่อของอสูรบั๊กษ์แต่เพียงลำพัง

“ฝ่าบาททรงพบเหว็คู้บั๊กษ์แล้วหรือ”

นครไตรตรึงษ์

“ได้ยีนลิลิณกล่าวว่่าฝ่่าบาทมีรับสั่งให้หา ทรงมีเรื่องอันใดหรือเพ...!”

เสียงนุ่มนวลในคราแรกแปรเปลี่ยนเป็นแหลมสูง คำลงท้ายพลันขาด
ห้วงด้วยอารามตกใจ

ผู้มาใหม่เร่งลับฝีเท้าชิดขอบพระแท่นบรรทม ชะงักหน้ามองนาง
นารีผลที่ขีดตัวอยู่ใต้ภูษา

“โอ! เป็นชะนีมีดีแน่ คำริลิ่งใดอยู่ ไยจึงทรงทำเช่นนั้นเล่าเพคะ”

‘เกยूर’ โอดครวญเสียงพรว่่า ดวงตาเป็นกังวลทอดมองพระพักตร์สงบ
นั่งดั่งมีรู้อ่อนหรือหนาว

ทิพยนารีตนนี้เป็นนางสนองพระโอบุษฐ์ที่รับใช้ใกล้ชิด ‘พระนางอุณหติ’
หรือพระอัยยิกา^{๑๒}ของกายสุวรรณมาเนิ่นนาน จึงติดตามมานับแต่ครั้ง
พระนางอภิเษกด้วยพญาครุฑเวไนย

เกยूरมีอุปนิสัยเข้มงวดกวัดขันกอบปรักกับเคยเป็นผู้อภิบาลเพาะแรก

^{๑๒} ย่าหรือยาย

กำเนิดเมื่อคราวอยู่ยังนครไตรตรึงษ์จึงได้ชบเลี้ยงพระราชนัดดาของพญา
สุบรรณทุกพระองค์

เศวตฉัท ทรัสวิน และกายสุวรรณ

ทว่าพระราชนัดดาอีกสองพระองค์นั้นพำนักอยู่ ณ เขาเหมติรัน
นานๆ ครั้งจึงได้มีโอกาสได้พบพานกันสักหน

“ลำพังองค์ชญาญ์นั้นมิเท่าไร ถ้าความนี้ทราบถึงพระกรรมของพระ
อัยกา...”

“เราไม่มีเพลแล้วเกยูร ผากเจ้าด้วย”

กายสุวรรณรับสั่งตัดบทก่อนสืบพระบาทจากไป นางเกยูรที่แสน
ร้อนใจ ทว่ายังไม่ทันปริคำจึงต้องงับเอาอากาศอันว่างเปล่าแล้วกลืนถ้อยพาทิ
ลงลำคอ

“มัวยืนมองอันใดกันเล่า เร่งนำอาหารธมมาพลัดเปลี่ยนให้นางซี!”

เสียงแหลมสั่งความแก่นางกำนัลที่พากันชะเง้อหน้าซुकแล้วชบชิบ
กันดังขรม มือทั้งสองโบกสะบัดพัดใบหน้าที่ร้อนผะผำ

นางกำนัลที่รับใช้องค์เทพอยู่ในรูปลักษณะของทิพยนารี ส่วนเสนา
อำมาตย์เป็นปักษีมีลักษณะทางกายภาพแตกต่างกันไปตามแต่เนรมิตตน

เกยูรกวาดมองรอบห้องที่มีของประดับตกแต่งน้อยชิ้นตามอุปนิสัย
เจ้าของที่มีได้ยึดติดกับสิ่งปรุงแต่งนอกรกาย กายานบนตะคันส่งกลิ่นหอม
เย็นรวยริน ทว่ามีนานพลันถูกกลบสิ้นด้วยกลิ่นหอมประหลาดเมื่อนางกำนัล
ปลดท่อนุษา

นารีผล...พรรณไม้ต้องห้าม

ร่างท่วมทอดถอนใจก่อนระลึบบางสิ่งได้จึงเร่งสืบเท้าไปยังประตูที่อ้า
กว้าง หันมองซ้ายขวาจนแน่ใจว่าบริเวณตำหนักของพระมหาอุปราชาไม่มี
บุคคลอื่น พลันหันบานทวารและบัญชีรมิตขีด ป้องกันมิให้กลิ่นรัญจวนเช่น
นี้ลอยล่องไปถึงนาสิกของบุรุษตนได้ในแดนหิมพาลี

“ฝ่าบาทนี้หนา ทรงหาเรื่องลำบากใจให้นางเกยูรอีกแล้วหรือไม่เล่า”

“ตริกว่าจักมิได้พบกันเสียแล้ว”

กายสุวรรณหยุดฝีพระบาทด้วยคำหักของผู้อ่อนชั้นมากกว่า ปรากฏเป็นครุฑาอีกพระองค์ที่ทรงมิได้พบหน้ามาชั่วระยะ พระขนงคมเข้มจึงเล็กขึ้น

“ตรัสวิน”

พญาปักขีที่มีวรกายสีดำน่าทะมึนแปลงกลับเป็นบุรุษหนุ่ม วรองค์สูงใหญ่ไล่เลี่ยกัน ทว่าแตกต่างด้วยพระฉวีและสีพระเนตร

‘ตรัสวิน’ โอรสองค์เล็กแห่งสัมปาทินั้นพระเศียรลงถวายน่าจับ กลับพระโอษฐ์ดุจโกเมนหยัดยกเป็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์ ดวงเนตรดั่งนิลกาฬ วาววับยามเปล่งพจนาน

“ถวายพระพร พระพี่กายสุวรรณ”

“อายุมั่นขวัญยืนเกิด...” พระสุรเสียงกังวานตอบรับตามธรรมเนียม

“คิดว่าพระพี่เคาต์จหนักเสด็จมาด้วยองค์เอง”

“รับสั่งเช่นนี้ นื่องนึ้นน้อยใจ” ครุฑเจ้าสำราญเย้า ก่อนตรัสถึงพระ

เชษฐา

“เสด็จทรงกรรมฐาน ครานี้เนิ่นนานจนอาจบรรลุถึงสวรรค์ชั้นปรนิมมิตตสวรรค์^{๑๓}กระมัง”

“ระวังถ้อยพจี! ลืมสิ้นแล้วรีว่าเราอยู่ยังที่ใด”

ผู้มีอาวูโสกว่าปรามแม้รู้ดีว่าคนฟังอาจมิได้นำพา พระเพลาทิ้งสองนำเสด็จสู่บุณทริกวัน

เหวสภหรือการชุมนุมของเหล่าเทวดาจะเกิดขึ้นในสุทธรรมาเทพยสภา ศาลาโดยมีองค์อมรินทร์เป็นประธานการชุมนุม

^{๑๓} ปรนิมมิตตสวรรค์ (ปอ-ระ-นิม-มิต-ตะ-วะ-สะ-วัต-ตี) เป็นชั้นสูงสุดของสวรรค์ทั้ง ๖ ชั้นที่ยังเกี่ยวข้องกับความรักใคร่หรืออยู่ในกามภูมิ หากเทวดาในสวรรค์ชั้นนี้ปรารถนาสิ่งใด จะมีเทวดาองค์อื่นเนรมิตให้ จึงเป็นที่มาของชื่อ “ปรนิมมิต”

ศาลาสุทธรมมาตั้งอยู่บริเวณสวนบุญชริกวัน อุทยานอีกแห่งทางทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือของเมืองอมราวดี เมืองหลวงแห่งนครไตรตรึงษ์ ตัว ศาลาประกอบขึ้นจากรัตนเจ็ดประการ ลงหลักปักเสาเป็นทองคำประดับ แก้วประพาฬวดลายต่างๆ มีข้อฟ้าใบริภาทำจากเงิน กลางศาลาเป็นที่ตั้ง รัตนธรรมาส์สูงหนึ่งโยชน์ กั้นด้วยเศวตฉัตรสูงสามโยชน์ข้างธรรมาส์จึง ค่อยเป็นที่ประทับของเทพยดาลดหล่นกันไปตามฐานะ เพราะโดยปกติแล้ว ศาลาสุทธรมามีไว้ใช้ฟังธรรมจึงมักเชิญพรหมองค์หนึ่งลงมาจากพรหมโลก เพื่อแสดงพระธรรมเทศนา แต่บางครั้งองค์อินทราที่ทรงขึ้นประทับบน ธรรมาส์แล้วสำแดงตัวของค์เอง

ท้าวสักกเทวราชพระองค์นี้สำเร็จโสดาบันด้วยการฟังพระธรรมเทศนา จากสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงนับเป็นพระอริยบุคคลขั้นแรกใน พระพุทธศาสนา กอปรกับแท้จริงนั้นอินทราเป็นเพียงตำแหน่งของหัวหน้า เทวดาบนสวรรค์แต่ละชั้น เมื่อสิ้นอายุขัยจึงต้องจุติสู่ภพอีกครั่ง ก่อน สำเร็จเป็นพระสกิทาคามี แล้วกลับขึ้นสู่ดาวดึงษาสวรรค์ หมุนเวียนมาภูมิ ติราบจนบรรลุถึงพระนิพพานเป็นลำดับสุดท้าย

กายสุวรรณหงษ์ของค์ลงบนทิพยอาสน์เยื้องไปในแถวของท้าววิรุฬหก เพราะครุฑที่ทั้งหลายนั้นล้วนอยู่ใต้การปกครองของมหाराชแดนทักษิณ ยาม ใดที่องค์อมรินทร์เสด็จออกประทับ ท้าวจตุโลกบาลทั้งสี่จึงจะพาบริวารมา คอยเฝ้าที่สี่ทิศ

“ถวายบังคมพระเจ้าข้า”

ครั้นพระวิสูตรคลี่ออก ลำแสงสีทองอร่ามเจือปนด้วยสีเขียวเรืองรอง พลันส่องสว่างจากเบื้องสูง

พระอินทร์ในความเข้าใจของมนุษย์โลกนั้นมิวรกายเป็นสีเขียว ทรง อารมณ์และปิ่นมงกุฎสีทอง มีพระพาหุเป็นช้างเอราวัณ ทว่าแท้จริงแล้ว รังสีแห่งพระองค์เป็นสีทองดูจกัน ส่วนแสงสีเขียวที่ล้อมรอบพระองค์นั้นล้วน เกิดแต่อัณมณีบนชฎาที่ทรงสวมใส่ ส่งให้มิว่าเจ็ดสีไปทีใด ผู้คนจึง

สามารถทราบได้ทันทีว่านี่คือรัศมีแห่งพระเทวธิดี

“ขอจงสราญเถิด คราวนี้เห็นเป็นเช่นไร”

วาระสำคัญที่สหายกษัตริย์หรือเกี่ยวข้องกับผู้ที่หมายรุกรานสรวงสวรรค์ ทว่าองค์ประมุขกลับไร้ซึ่งความปรีวิตก พระพักตร์สงบนิ่งตั้งผู้บรรลู่ในธรรม

“มีใครสู้ดี ทูลกระหม่อมเห็นที่คงยากแก่การออมชอม” เทพผู้มี อวูโสตนหนึ่งตอบกลับ เสียงอื้ออึงจึงตามมา มีทั้งที่เห็นพ้องต้องกันและ ทัดทานความคิด

“สงครามหาใช่ทางออกไม่ ไยมิลองเจรจา”

“เจรจาด้วยพวกเบาปัญญาจักมีประโยชน์อันใด ตอบโต้ด้วยกำลัง ไชรี...เหมาะสม!”

เมื่อเทพตนเดิมยังยึดมั่น ความเห็นจึงแตกออกเป็นหลายฝ่าย เสียง ถกเถียงดังอึงอลแต่มีอาจหาข้อสรุปที่ลงตัวได้ นานเข้าจึงเริ่มเลยเถิดกลายเป็น ความวุ่นวาย เพราะทวยเทพที่แบ่งฝักแบ่งฝ่ายนั้นกำลังผุดลุกหมายเข้า วิวาทด้วยผู้เห็นต่างจากตน

“พระอาณามิพินเกล้า!”

ทูกสายตาทากันมองตรงมายังทิวแถวของมหาราชแดนทักษิณ จับ จ้องวงพักตร์หนึ่งขริมตั้งรูปสลักของแม่ทัพเอกประจำห้วงเวหา

เสียงระเบ็งเซ็งแซ่เจียบลง มิเพียงเพราะกริ่งเกรงในบารมี ทว่าความ สงบล้ำรวมนี้เปรียบกระจกสะท้อนตัวตน เทพผู้มีอวูโสแต่มีอาจข่มอารมณ์ จึงค่อยๆ ย่อกายคืนสู่ที่นั่ง

“เชิญเถิด” เจ้าแห่งเทวดาผายพระหัตถ์ ทรงแย้มพระโอษฐ์น้อยๆ

“อกุโกเถน ชินโกธ อสาธุ สาธุนา ชิน^{๑๔}”

“เราจึงควรลองเจรจา”

“การเจรจาอาจนำมาซึ่งสันติ แต่นั่นมีอาจใช้ได้แก่จิตที่เต็มไปด้วย

^{๑๔} “พึงชนะความโกรธด้วยความไม่โกรธ พึงชนะคนไม่ดีด้วยความดี”

มิจฉา”

กายสุวรรณแปลงถ้อยคำ ผู้ฟังจึงพรัมหลยพระทัยก่อนตรัสตอบ
 “นตฺถิ สนฺตฺติปริ สฺขมฺ”^{๑๕} สันติคือความสุขสงบ ผู้ใดพบ ผู้นั้นย่อมพ้น
 จากทุกข์ขเวทนา...”

พระสุรเสียงนั้นเย็นสบายละม้ายทิพยสุธาร แม้มีเคยปรารถนาซึ่งการ
 สงคราม ทว่าบางคราย่อมไม่อาจหลีกเลี่ยง

“ความอยากได้อะไรก็มีในทางที่ผิด ความคิดประทุษร้ายแลความลุ่ม
 หลงมงมายคือเครื่องเศร้าหมองแห่งจิตหากยังปล่อยไว้ให้รากเหง้าของความชั่ว
 ร้ายทั้งสามนี้ครอบงำ จิตจักมีอาจพบพานหนทางแห่งสุข มีแต่คิดก่อทุกข์
 ด้วยการเบียดเบียนผู้อื่นอยู่รำไป”

สุขอันเกิดแต่การเบียดเบียนหาใช่สุขนิรันดร์ไม่ ทว่าตราบไต่ที่กาล
 เวลาอย่างดำเนินไป ผู้ซึ่งมีอาจแก้ไขความเห็นผิดเป็นชอบได้ย่อมไม่อาจหลุด
 พ้นจากวังวน สังสารของเทพเทวา พญามาร และมนุษย์โลกจึงมีมีสิ่งใด
 ผิดแผกกัน

พระโอรสผู้เรียงงามล้ำแดงธรรมให้สดับ มีนิกมีโทษที่เทพบริวาร
 วิวาทกันเบื้องหน้าพระพักตร์ เพราะแม้จะมีความเห็นที่แตกต่างในวิธีการ
 ทว่าเป้าหมายคือการรักษาสรวงสวรรค์ให้พ้นภัยเหมือนกัน

“เราขอขบใจในความปรารถนาดีของพวกท่าน แลหวังยิ่งนักกว่า
 ชุมนุษครหาจักเป็นนาระมงคล ด้วยมีหลักธรรมของพระพุทธรองค์ที่อยาก
 นำขึ้นสนทนาอีกมากมายนัก ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่พวกท่านทั้งปวงเทอญ”

องค์อมรินทร์ตรัสทั้งท่าย ก่อนที่ทวยเทพทั้งหลายจะทยอยดำเนิน
 ออกจากศาลหลังสิ้นกระแสอำนาจอวยพร เว้นเสียแต่องค์ครุฑที่ยังมีอาจ
 จากจร เพราะมีรับสั่งให้อยู่เฝ้าใต้เบื้องพระยุคลบาทเป็นการพิเศษ

“ได้ยืนยันว่าลงทัณฑ์นาหิมวันต์ด้วยตนเอง”

^{๑๕} “สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี”

“พระเจ้าข้าทูลกระหม่อม”

กายสุวรรณหงษ์พุ่มพระหัตถ์ขึ้นจดหว่างพระชนงแข็งขัน ทว่าอ่อมพระสุรัสวดีรับคำ ความนอบน้อมถ่อมตนนั้นชวนให้ผู้ฟังรำลึกถึงพระราชธิดา

ปุชยอาภา เทวีแห่งสุพรรณคีรี

“มีต้องมากพิชิเช่นนั้นดอก เจ้าก็เป็นหลานข้า หาใช่บริวารได้ปกครองไม่ ไยจึงต้องกราบกรานข้าๆ ในทุกถ้อยเจรจา ข้านี้ชักเวียนหัว”

ผู้ครองศักดิ์พระอัยกาอีกพระองค์ทรงเย้า พักตราหนึ่งดงามเกินกว่าบุรุษได้ในแหล่งหล้า กายสุวรรณหงษ์มีเค้าความงามตามเชื้อสาย

“หรือเพราะมิได้พบหน้ากันบ่อยครั้ง ข้าจึงกลายเป็นคนอื่นไกล คงมีสู้เวนไต่ย ปู่เจ้าดอกกระมัง”

ทรงอ้างถึงพญาสุพรรณที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นคู่ประลองในยามแย่งชิงหม้อน้ำอมฤต ทว่าอิทธิฤทธิ์ของครุทานั้นมากล้นจนพระองค์เกือบเปลี่ยงพล้ำ วัชระที่ทรงอำนาจในแดนสวรรค์จึงทำหันได้เพียงชนเส้นหนึ่งโรยร่วงจากเนื้อตัว^{๑๖}

“มิได้พะยะคะ หลานเพียงมียากให้เป็นที่ครหาว่าตัวหลานนี้อาศัยบารมีแห่งพระอัยกาทั้งสองเป็นหนทางจำเริญ”

องค์อมรินทร์ทรงส่ายพระเศียรยามสดับ พระเนตรที่ทอดทัศนายังเปี่ยมล้นด้วยเมตตา

“สิ่งใดที่เจ้าได้มา ล้วนได้มาด้วยความสามารถของตน มิใช่บารมีของผู้ใด...แต่พึงระวังการกระทำ”

“...”

“สิ่งใดจักนำความร้อใจมาสู่ สิ่งนั้นย่อมรู้ได้ด้วยใจตน”

^{๑๖} สุพรรณหงษ์มีความหมายอีกนัยว่า “ชนวิเศษ”

๖

นางไร้ชื่อ

กายสุวรรณดำเนินออกจากบริเวณศาลา เห็นพระญาติผู้น้องทอด
องค์พิงต้นไม้ใหญ่ กลางฝ่าพระหัตถ์มีบุปผชาติหอมละไมที่ใช้เวลายาวนาน
นับพันปีกว่าจะผลิบาน แต่เมื่อบานครบทุกกิ่งก้านสาขาจะเปล่งแสงสวยงาม
ดั่งแสงทองของความรุ่งเรือง

“สนทนาเสร็จแล้วหรือพะย่ะค่ะ”

ดูที่วาคณทามจะไม่ได้ใส่ใจฟังคำตอบรับ ชยับพระหัตถ์น้อยๆ
ดอกไม้นั้นก็พลันลอยล่องไปสู่เงื้อมมือของทิพยนารีที่ผ่านทางมา

“มิได้ลักขโมยลงจากต้น ลมพัดร่วงหล่นจึงรับไว้ แต่มีรูจักเก็บไว้ทำ
อะไร มีประโยชน์เช่นเจ้าปาริชาติก็มีใช่ แต่กลับใช้เพลาเสียนั้นนานกว่าจัก
เบ่งบาน”

ตรัสสินรับสั่งราวกับรู้ว่าอะไรจะตรัสเช่นไร รอยแย้มพระสรวลทรงเสน่ห์
ที่ทรงมอบให้อิสตรีแปรเปลี่ยนเป็นความเบื่อหน่าย กายสุวรรณจึงสดับฟัง
โดยมิได้ปรีถ้อยจำนรรจ์

อสาพตีถูกเปรียบเป็นสัญลักษณ์ของการกระทำความดีที่บางครั้งต้อง

ใช้เวลายาวนานกว่าจะผลิดอกออกผลให้ชื่นชม ส่วนปารีชาตินั้นเชื่อกันว่า
ผู้ใดได้ดอมดมจะสามารถรำลึกถึงชาติภพของตนได้

“สิ้นราชกิจแล้ว ไยจึงมีคินเคหาสน์”

กายสุวรรณหลละความสนพระทัยจากพรรณพฤกษีในอุทยานแล้วตรัส
ถาม พระบาททั้งสองออกยาตราไปยังประตูสุทศนเทพเพื่อหวนคินสู่ครุฑ
พิมาน

“เพิ่งจักได้พบหน้ามิกิเพลลา ก็ทรงไถ่ห้องแล้ววี”

“มิได้...เพียงถาม”

ทรงตัดบทสั้นๆ ขณะดำเนินผ่านนางสุวรรณกุ่มใหญ่ที่ขม้อยขม้าย
ชายตาแลมอง ก่อนสีหน้าที่เคยขึ้นบานของนางเหล่านั้นจะแปรเปลี่ยนเป็น
หม่นหมอง ด้วยไม่มีโอกาสแม้แต่จะอยู่ในสายพระเนตรขององค์ครุฑา

“กาลนี้หิมวันต์มีนารีผลสุกปลั่ง...”

ตรัสวินสับพระบาทตามอย่างไม่ลดละ พระอังสาฝั่งผายเหยียดกว้าง
สง่างาม เพราะเมื่อครู่เพียงแกล้งหยอกเข้าพระญาติผู้พี่เล่นก็เท่านั้น ทรง
ขยับเคลื่อนเสมอกัน ซ้ำยังมีวายุแผ่อร่อยแยมพระสรวลีให้นางพวกนั้น
เสียดแทน

“งามสู้อัปสรสุวรรณคดีจริงหรือ”

“มิได้สนใจ...ที่เจ้ายังรอพบข้า ปรรารถนาจักไต่ถามด้วยเรื่องเท่านี้รี”

“มิได้พระพี่ นานๆ ที่จักได้พบกันสักครา จึงใคร่เข้าเฝ้าพระปิตุลา^{๑๗}
ชฎายุ และนี่ก็อยากสนทนาด้วยเกยूरเท่านั้น ว่าแต่พระพี่เกิด ไยดูเร่งรีบจรรลี
หรือทรงมีสิ่งใดปิดบังหม่อมฉันอยู่”

แววพระเนตรผู้พูดวาววามคล้ายพานพบเรื่องจรรโลงพระทัย กระแส
เสียงมิคลายสำราญ

“เช่นนั้นก็สุดแล้วแต่ใจเจ้าเถิด ข้าขอตัวก่อน ไวมิเพลลาเมื่อใดจักไป

^{๑๗} ลุงหรืออาผู้ชายซึ่งเป็นญาติฝ่ายพ่อ

ถวายพระพรพระปิตุลาสัมปาติด้วยตนเอง”

คนฟังเสียงมิตอบคำถาม แต่กลับมีรับสั่งเสียดรวดเดียวก่อนเหาะเหินจากไป ครุฑดำที่พอจับสังเกตความผิดปกติบางอย่างได้ จึงแย้มพระสรวลอย่างมีเลศนัยแล้วสยายปีกตาม

เปลือกตาอ่อนใสคลี่ขึ้นเบื้องช้า ครั้นระลึกได้ว่าเกิดสิ่งใดขึ้นกับตนเอง จึงพวลุกด้วยความตื่นตระหนก

ที่นี่คือที่ใด!

ร่างผอมบางกวาดมองรอบข้างอีกครั้งอย่างระแວดระวัง กลิ่นกำยานหอมเย็นลอยเตะปลายจมูก ถัดไปบนหิ้งสูงมีมาลัยกรองจากบุปผชาติสีแดง สตรี้อยเรียงเป็นเครื่องบูชา

ดวงตากลมโตะผินมองเรือนกายของตน มือทั้งสองกำเข้าสลับคลายออก เจกเช่นท่อนขาเรียวเสลาที่ขยับได้ตามแต่ใจกำหนด พลันคลี่ยิ้ม ก่อนเหลือบเห็นเงาสะทอนจากคั่นห้องบานใหญ่ ปรากฏเป็นหญิงงามสะคราญในอาภรณ์สีชาวสะอาดตา มีผ้าคลุมสีเดียวกันทว่าบางเบากว่าคล่องสอดระหว่างท่อนแขน

มือเรียวยกแตะเรือนผมที่เคยเกล้าไว้เป็นมวยสูง แต่บัดนี้ถูกปล่อยยาวสยายทิ้งปลายลู่อระนาบไปกับแผ่นหลัง ดวงตาสีฟ้าใสเต็มประกายทองสว่างตรงกึ่งกลางจึงยิ่งขยายขึ้น

นี่หรือ...คือตัวข้า

อาการตื่นเต้นระคนยินดี ทำให้นางนารีพลยับเคลื่อนเรือนกายส่งสัยใคร่รู้มาเนิ่นนานว่าพื้นปฐุธาที่พวกทวิบาทในหิมวันต์เหยียบย่ำเป็นเช่นไร

“อ๊ะ”

ความแข็งกระด้างและพื้นอุ้งจัดส่งให้ต้องเร่งชักเท้าหนี เพราะลอยตัวอยู่บนเมฆไม้เป็นอาจิณ จึงคุ่นชินแต่เพียงความเย็นโล่งของอากาศ

หญิงสาวสูดลมหายใจ นึกอยากลองดูใหม่อีกครั้ง ครั่งนี้จึงค่อยๆ หย่อนปลายเท้าลงไป ท่อนขาเรียวยาวสั้นไหว ครั้นเริ่มทรงตัวได้จึงลองออกเดิน

ก้าวแรกเชื่องช้าท่วมันคง ก้าวที่สองจึงติดตามมาพร้อมรอยยิ้มละไม แต่คงเร่งรีบจนเกินไป ยังมีทันหันก้าวที่สามดี ท่อนขานั้นก็มีอันอ่อนแรงลง จนเสียหลักเซถลา นางชวนเซไปเบื้องหน้า ในคลองตาเห็นแสงเทียนโชติช่วง บนตะคันจึงเร่งหลับตาลงเป็นพัลวัน ชดตัวเข้าหากันตามสัญชาตญาณ

“พ้นจากนิทราได้ก็หาเรื่องชุกชนเลยหรือ”

ลัมผัสอันจืดจางรัดรอบเอวอ่อนละมุน นุ่มหยุ่นดั่งมีเลือดเนื้อไหลเวียนดูจกัน แต่บริเวณที่ฝ่ามือวางทาบหนาหนั้นละม้ายหลักศิลา

นางนริผลเงยหน้ามอง คลื่นความร้อนและลำแสงอันเจิดจ้าเสมือนควาวล่วงพื้นเขตหิมวันต์ทำแพขนตาแกมอนหรือรัง บ่ายหน้าหนี ไม่อาจขึ้นสู้รัศมีอันแรงกล้า ผู้มาใหม่จึงเร่งสะบัดพระหัตถ์ ร่ายมนตร์ให้นางผู้มีศักดิ์ต่ำกว่าสามารถมองเห็นพระองค์ได้ ลำแสงสีขาวลัดตั้งอัคคีผ่นลงเป็นเพียงละอองไอ ทั้งเกล็ดประกายระยิบระยับร่วงโรยติดผิวนุ่มเนียน

‘นารีผลมีดวงตาสีฟ้าใส งามมิแพ้รัตนชาติใดในแดนสวรรค์’

คำปรารภของวิศุกรรมิเคยผิดไปแม้แต่สักครา ทว่าครุผู้ล่วงเข้าวัยชรา คงหลงลืมความจริงอีกประการ

“ท่าน...”

เสียง...อันสดับได้ด้วยโสต

“ข้า...ขอบคุณ”

เสียงนารีผลไพเราะเสมอดนตรีของคนธรรมดา กายสุวรรณจึงนั่งงันราวกับเป็นฝ่ายต้องมนตรีเสียเอง

เมื่อดำริได้พลันเร่งปล่อยพระหัตถ์จากเอวออรชร ความรีบร้อนนั้นทำให้คนที่เพิ่งเคยหยัดยืนด้วยตนเองเซถอยหลัง แขนเรียวเปลือยเกี่ยวกระชับรอบวรกาย กายแกร่งเฉกเช่นหินผาจึงตามติดโถมชิดกายบางจนแทบรวม

ประธานเป็นร่างเดียว

ครานี้กายสุวรรณภูมิได้ปล่อยนางในอ้อมพระกรให้เป็นอิสระ แต่กลับ
โหมมองค์เข้าใกล้จนพระปัสสาสะ^{๑๔}รินรดผิวกาย หมายถึงพระเนตรพรรณ
พฤษ์พิสดารให้เต็มคลองจักขุอีกครั้ง

เพราะเคยแต่สดับฟัง ครั้นได้มาเห็นจึงคิดสนเท่ห์

ดวงตาสีฟ้าใสแปรเปลี่ยนเป็นสีดำลึบด้วยมนตรา อ่อนเพียงสา
เทียมเท่านั้นตาของมฤติ กลิ่นกายนางหอมประหลาดยิ่ง แม้จะทิ้งจากต้น
ก็ยงรวรินแผกจากสุคนธ์มาลีได้

“มีนามหรือไม่”

ดวงตาคณฤกถามว่างเปล่ามิต่างถ้อยคำ ศีรษะได้รูปสั้นไปมาพลง
หลุมมองต่ำ มีน้อยแต่ละสัมผัสพระหัตถ์หนา ทว่าพันนาการที่รัดรีงกลับ
ยิ่งขยับแน่นเข้า

“ปล่อยข้านะ!”

“นางไร้ชื่อ” ตันตระหนัก พลันช้อนตามองผู้กระทำอุกอาจแล้วสลัด
ตัวหนี

แต่ยิ่งขยับ...แรงรัดนั้นกลับยิ่งเพิ่มพูน!

“จักทำอะไร”

เสียงหวานขานเรียก เมื่อถอยร่นจนสุดมุมห้อง สัมผัสร้อนระอุก็ยิ่ง
ไม่ยอมเคลื่อนคลาย พระหัตถ์หนาย้ายจากเอวอรรชร คำพระกรทั้งสอง
เหนือฝ่าผ่น เอียงพระพักตร์คมคายสลบซ้าชวาอยู่เนิ่นนาน

“กลัวรี” พระสุรเสียงแหบพร่า กึ่งกลางจักขุลุ่มลึกสุดคาดเดา

“หากกลัว...แล้วโยเรียกหาเรา”

“ข้ามได้...”

นางเม้มปากเข้าหากัน เปลี่ยนถ้อยคำที่ตั้งใจเจรจา

^{๑๔} ลมหายใจออก

“ไยจึงช่วยข้า...”

“แล้วคิดว่าด้วยเหตุใด”

“เพราะท่านมีเหมือนคนพวกนั้น”

“เด็กหนอ...”

หญิงสาวเปลือยหน้าทำตาพอง ทว่าพวงแก้มกลับแดงเรื่อ นางเร่งยกมือวางทาบบนแผ่นพระอุระ พับแพขนตาลงเมื่อวรงค์สูงใหญ่เคลื่อนเข้าชิดใกล้เกินสมควร

แต่กายสุวรรณทรงมิได้กระทำการใดเกินเลยไปกว่านั้น

“ผีเสื้อ...มันคงตามมาด้วยเจ้า...”

แมลงตัวน้อยเกาะเกี่ยวพระดักษนี้ ก่อนโอบบิโนอย่างเสรีไปสู่บัญชาทรงหยัดยกกลับพระโอษฐ์ กิ่งกลางพระเนตรเด่นเร่าคล้ายขบขัน

“คนพาล”

“เอาอย่างไรแน่ จักเยินยอ...หรือต่อว่า”

“ท่านยังมีตอบคำถามของข้า”

“ไยจึงคิดว่าเราแตกต่างจากชายอื่น”

กายสุวรรณโน้มพักตรา ตะปลายพระนาสิกลงบนจมูกเชิดรั้นได้รูป

“แปลกนัก...เรามีเคยได้กลิ่นเช่นนี้มาก่อน”

กลิ่นนี้หอมจรท้วทุกทิศ แม้เปรียบด้วยปัญญาพฤษย์^{๑๔}ของพระเทวา-
ธิปดีก็ยังมีอาจเทียมเท่า

ทรงมีดำริเพียงลำพัง ทว่ายังมีทันที่จะได้รับสั่งถ้อยคำใดประตุบานใหญ่พลันเปิดอ้า ตามมาด้วยพระสุรเสียงทรงอำนาจที่ทำให้วรงค์งามอำไพ
เร่งแยกห่างจากนางในอ้อมพระกรโดยพลัน

“นั่นฝ่าบาททรงกำลังทำสิ่งใด!”

^{๑๔} ต้นไม้บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ประกอบด้วย มันทาระ (มณฑารพ) ปาริชาติ สันตानะ กัลปพฤกษ์ และหริจันท์